

МАРТИН КОЛЕВ
ЛУНАТА ДА ПЛУВНЕ В
МАСЛО

chitanka.info

„Глупави деца“, помислих си, въпреки че бяхме на горе-долу еднаква възраст.

Такава обърквация може да се получи дори когато опитен човек се занимава с духове на починали, а те го приемаха просто като приятно, различно изкарване на вечерта. Бяха събрали от форумите за окултизъм някакви случайни ритуални принципи и се кефеха неистово, не осъзнаваха дори в какво им предстои да се забъркат. А аз не можех да им помогна.

За допълнителна тръпка бяха избрали втората вечер на пълнолунието, която по „щастлива случайност“, както спомена някой, съвпаднаше с отсъствието на Борковите родителски тела. С изключение на нас апартаментът беше напълно празен. Пригответяха се цяла вечер и дори пуснаха някакъв лиричен метъл за фон.

Евги и Светли подсилиха ефекта на черните дрехи с очна спирала със същия цвят. Бяха си сложили и такъв лак по-рано. Когато се върнаха в детската, Владо ги огледа и рече:

— Уау, къде са останалите вещици от Уйстуик?

Евги отвърна:

— Бяха заети, но ни поръчаха да ви наглеждаме.

Наистина приличаше на подрастваща вещица от някой непретенциозен филм. По неясна за мен причина момчета бяха застлали пода с чаршаф — сигурно и това го знаеха от филмите. Отгоре бяха наредили свещите, във формата на пентаграма, разбира се. Помислих си, че липсата на очертания на геометричната фигура може в крайна сметка да развали ритуала, но пък какво ли друго бяха намислили? А ако нещо се отзовеше все пак на призоваването, незавършената пентаграма щеше само да му улесни пътя към човешкия свят. Ясно е, че по разнообразни причини много затворници на паралелно съществуване чакат нетърпеливо такъв шанс.

— Добре — каза Владо и взе листите.

Обърна един отзад и заразглежда важно-важно написаното.

— Сега какво? — попита Евги нетърпеливо.

Владо се подсмихна. „Ей сега се връщам“, каза, и излезе от стаята. Когато се върна, носеше две кристални чаши за вино между пръстите си и черен вързоп под мишница.

„О, не, само не огледало, моля те!“, възкликнах, но думите напуснаха устата ми като хладен повей на вятър и се стопиха във

въздуха, преди да стигнат до нечийи уши. Не можеше да е толкова наивен и да включи огледало в играта си на магьосничество. Всеизвестно е, че огледалото е лице с хиляда очи, пък с разклонения назад и напред, толкова своеволно, че даже използването му по време на бръснене не е съвсем безопасно.

Ухиленият всезнайко обаче имаше друго наум. Остави чашите на пода — едната беше пълна с вино, а другата — с вода. След това положи внимателно вързопа и го разгърна. От черния плат — вероятно сатен или кадифе — надигна едно съвсем явно огледало с квадратна форма. Погледна уж нехайно следящите го любопитни погледи и, просто не беше за вярване, изкара от плата още едно, второ огледало със същата форма и размери. Две огледала!

Стискам гневно юмруци, а от лявото ми око една сълза без вода се извива надолу, по запомнения от много истински плач път. Моите приятели, милите ми безразсъдни приятели се усмихват пред страшната комбинация от символи и колко дълго усмивката ще краси лицата им, и дали тази няма да им е — но си преглъщам мисълта по средата. Нека помислим логично! Нелепо ще е такива случайни аматьори да извикат нещо повече от собствените си писъци, нали? И все пак — не мога да го пропусна — две огледала. Пентаграма. Черни дрехи. Свещи. Вода и вино, за какво са им всъщност водата и виното? Плюс някое заклинание, запазило с превода потенциала си.

Ранните гларуси отвън почнаха да се обаждат.

— Три без десет е — извести Борката. — Часовникът е закован точно на три, нали?

— Да — отвърна Владо, — но точността до минута не е чак от такова значение. Светле, дай стотинките!

Чудесно, сега пък и стотинки. Сигурно ще правят „ези-тура“ да решат кой пръв ще си рискува живота.

Светослава извади от задния джоб на джинсите си смачкан на топка кариран лист от тетрадка. Разгъна го на пода, върху белия чаршаф. Вътре имаше няколко монети от по две стотинки и малко черен прахуляк.

— Това пък за какво е? — попита пак Борката.

— Ако бяхте дошли вчера, щеше да разбереш — отговори важно Светлето и дигна поглед нагоре за подсилване на ефекта.

— Добре, де — смотолеви той подчертано нехайно.

— Монетите — намеси се Владо — са за защита. Със Светли ги заровихме в гробището за един ден и една нощ. Всеки ще сложи по една под езика си — тук Евги се начумери и изпуфтя влакоподобно — и в никакъв случай няма да я плюе... По някаква причина призраците са алчни за имане, което е било вече веднъж в тяхна власт, но не могат да наранят човека, който го крие под езика си. Сигурно ще се опитат обаче да изтръгнат монетите, тъй че бъдете нащрек!

— Не може ли... просто да ги стискаме в ръка? — физиономията на Евги все така напомняше погнусата на някой, намерил жаба между завивките си.

— Не може — усмихна се иронично Владо. — От ръката ти и най-калпавият призрак ще я измъкне ей тъй — и щракна с пръсти.

— Пет минути — информира Борката.

— Добре.

Владо потърка ръце и огледа листите със записките си. Изправи се и отиде до шкафа до стената. Отгоре беше оставил онази снимка от края на десети клас, малко преди пожара. Отвори едно чекмедже и измъкна кинжал — с вълнообразно острие като извита змия.

— Уау, това от метълшопа ли го взе? — засмя се Евги.

— Да, имаш ли кибрит?

— Запалка — отвърна тя и се протегна, за да стигне страничния джоб на раничката си.

— Е, не е толкова романтично като с кибрит, но пак върши работа — каза Светли и взе запалката от протегнатата ръка на приятелката ни.

Инстинктивно сбръчках лице и стиснах очи, когато пламъчето почна да обикаля поред фитилите на свещите. Иначе на Светлото ѝ отива да прави светлина. Разсъдливите ѝ пъстри очи присвяткаха от огъня като лунни камъчета.

Първо чашата с виното премина през всеки. Евги беше първа, защото изрично поясни, че няма да пие чужда плюнка. В крайна сметка, за да се затвори кръгът, тя трябваше да отпие пак накрая, когато и четиримата бяха вече плюнали в чашата, от което се почувства кофти изиграна. Процедурата с чашата, пълна с вода, беше еднаква логически. Но вместо слюнка трябваше да пуснат вътре по няколко капки кръв. Тук идваше ролята на кинжала, който изглеждаше декоративен, но Владо го беше наточил доста усърдно. Този път

последна беше Светли, която усмихната призна, че вкусът на човешката кръв много ѝ допада.

Борката донесе няколко книги, които подредиха на две купчини, за да подпрат на тях огледалата — едно срещу друго. Владо прегледа отново записките си, засуетил се все едно преди класна работа, и изкомандори:

— Тъй. Сега всеки си лапа монетата, хващаме се за ръце и лягаме, за да повярва призрактъ ѝ, че ние също сме мъртви. Само ще преговоря набързо, да не би да сме пропуснали нещо и да си припомня заклинанието.

Изглеждаше все едно четиримата взимат хапчета и стискат устни от горчивия им вкус. Можех да си представя какъв вкус има монета, престояла в пръст. След това легнаха и се хванаха за ръце — сякаш да споделят болезката. Наредиха се със свити крака, за да не бутнат я огледало, я свещ, образувайки кръг около магическите атрибути. Минута мълчание и фъфлещият заради стотинката Владов глас, когато потните му длани стискат тези на Евги и Светли:

*Скъпи синове
и дъщери на гладни духове,
името ми е Небе,
а историите — слухове,
в черна дреха под пръстта
на часовник спрял в дванайсет
без компас и сън лежа
в треволяците накрай света,
нека луната да плувне в масло,
нека зората олющя с длето,
плюнка — вино, кръв — вода,
дом измежду светлините,
проход от огледала,
следвай ме и чуй как викам!*

Прошепна тихо: „Сега!“, и четиримата заедно приключиха със:
— *Радина, призоваваме те!*

Усмихнах се вяло. Толкова мило ми беше, че им липсвам и че опитват така отчаяно да се свържат с мен. Само да нямаше непредвидени последици... Но отвъдният свят е като човешкия — има си правила, хаотични и първични, но правила. И ако не ги познаваш, ще си изпатиш. Аз бях затворена между тези две реалности — ден и нощ, пламък и дим — и не можех да се измъкна. Не вярвах, че трябва да довърша някакво важно дело — по-скоро предполагах, че насилствените смърти им отнемат повече време на онези горе да оценят мястото на душата. И след още няколко месеца може би щях да се понеса нагоре като в края на коледен филм с призраци.

В началото можех да се движа само между стените на стаята, в която загинах. Малко по малко пространството, до което имах достъп, се разширяваше — апартаментът, етажът, блокът, улицата. Сега имах възможност да се движа навсякъде или поне не бях срещала пречки достатъчно дълго време. Не знаех как стоят нещата с митниците примерно, дали ми беше позволено да излизам зад граница или да пътувам със самолет. Не ме и засягаше наистина. Стигаше ми да мога да следвам най-добрите си приятели на училище, по купони и по градинки, да слушам разговорите им и да съчувствам на проблемите, с чието разрешение не можех да им помогна. „Невъзможната петорка“, така ни наричаха — мен, Светли, Евги, Владо и Борката. Никой не можеше да ни усмири. Учителите приемаха тактики с разпръскване на петорката по петте най-отдалечени чина, но и ние си имахме стратегии — бележки, изпускане на химикалките в уречената секунда, безспирно прозяване, което заразяваше класа. Никога не ни беше скучно! И ето че останалите продължаваха да се борят със скуката по най-всевъзможните начини — като извикат духа на мъртвата си приятелка например. Само ако знаеха, че винаги съм край тях.

— И сега какво? — попита тихо Евги.

— Сега — чакаме — отвърна също тихо Владо.

— Честно казано — прошептя Борката — не можах да разбера това за луната. Как така да плувне в масло?

— Това е *метафора*, Борка!

— Да, бе.

Невидими капчици пот набраздиха челото ми. Четиримата лежаха примижали, хванали ръцете си и очакващи неочакваното. Но нищо не се случваше. „Всъщност те призовават мен, а аз така или

иначе съм тук“, помислих си, „следователно може никой да не се отзове на поканата.“

Но точно тогава пламъците на свещите се помръднаха надясно със свистене, потрепнаха и придобиха малко по-синкав нюанс като при наличие на газ.

— Чувате ли нещо? — попита Светли.

Четиримата едновременно отвориха очи и надигнаха глави към ритуалния одър. Чуваше се някаква жужене, съвсем слабо — все едно идваше от долния етаж. А огледалата бяха запотени, покрити от мъглива пелена като огледалото в банята, когато се къпеш.

Жуженето бавно се засилваше. До слуха ми почна да достига някаква невъобразима скрибуцаща смесица между пусната на обратно плоча, туптене на сърце и кучешки вой.

— По дяволите! — изпсува не на място Борката и кимна към отсрещното огледало. Всъщност и на двете се бяха появили едни и същи контури — на няколко кичура, вежди, нос, устни и брадичка. Устните бавно почнаха да се суркат нагоре-надолу по замъглените стъкла — и като че ли всяко лице беше отражение на срещуположното. А стържещата амалгама от звуци почна да се нарежда в продължителни гърлени гласни и съгласни, докато и те не се „изясниха“ до разстроен, треперещ женски глас: „Аз... ето... аз... ето...“

— Ради? — наивно попита Владо.

Пращенето десетина секунди явно се колебаеше между няколко станции и после гласът отново се проясни: „Да... Аз... Помощ... Затворена... Толкова... тъжна...“ Последната й дума заглъхна като въздишка и неприятният звук спря.

— Това ли беше?

— Не мога да повярвам... Ради... Наистина душата й не е намерила покой.

— Дали можем да й помогнем, как мислите?

Помислих си, че винаги почвахме да бръцоловим така, когато си умирахме от страх. Някои неща никога не се променят.

— Хора — прекъсна другите Владо с гробовно сериозен глас, — не е свършило...

От огледалото до него беше изчезнало отражението на лицето. За сметка на това сега съвсем ясно се виждаше една бледосива ръка с

мръсни, изпочупени като от драцуне по мазилка нокти, която се протягаше от тайнствената утроба на огледалото. Тя започваше от рамката на огледалото и бавно се протягаше напред, без съмнение, за да проникне в човешкия свят. Изглеждаше, че ръката е само отражение на истинската страховита ръка, но в отсрещното огледало се различаваше същата тази ръка, така че нямаше начин да разберем има ли нещо действително в тази игра на отблясъци.

Първи излязоха показалецът, средният и безименният пръст. Огледалната повърхност сякаш се беше втечнила и пръстите, които излизаха през нея противно на всеки физически закон, я опънаха като целофан, тя се опъна, отражението на стаята се разкриви. А когато ръката беше излязла до началото на палеца, втечнилото се стъкло се разкъса под остриите ѝ назъбени нокти. В същия миг второто огледало се счупи — пукнатината тръгна от същото място, откъдето първото огледало беше пропуснало демоничната ръка. Стъклото се строполи шумно върху белия чаршаф на няколко големи къса.

Дотогава приятелите ми бяха запазили мълчание, но трясъкът от чупенето прекърши Евги. Тя скочи на крака и почна да крещи. Сочеше с пръст ужасяващата ръка, която вече висеше до китката през здравото огледало. Приличаше на ръка, отрязана и хвърлена в блатото, където с времето е посивяла и омекнала.

Светли запуши с длан устата на викащата Евги. Онова, което се опитваше да мине за моя задгробен глас, отново се беше появил — първо като въздишка, а сетне като накъсани изречения. „Моля ви... измъкнете ме... моля вв... трябва да... преди да... хванете ръката ми...“

Пълна аматьорка. Аз никога, колкото и страшно да е състоянието ми, не бих циврела така. За съжаление приятелите ми се бяха хванали на въдицата. Владо се претраши и протегна треперещата си десница към ужасяващата ръка. Ето как неусетно — и безспорно с добри намерения — той прекъсна кръга. В същия миг призрачната ръка стана на вода, стовари се върху пода с плясък и белият чаршаф подгизна. Оттам няколко пръски отскочиха право в свещите и ги загасиха. Локвата вода с пуфтене стана на дим и почна да се разстила нагоре към тавана.

Четиримата, уплашени от случващото се, съвсем развалиха кръга и се разпръснаха встрани от центъра на събитията. Безплътният,

безцветен дим се навиваше на облаци над главите ни. Черният пушек от загасените свещи криволичеше на пет ситни тъмни струи към призрачния облак и се разтапяше, прониквайки в него. В тази объркана мъгла пушекът почна да приема човешки форми. Струите бавно, но сигурно извайваха пред смаяните ни погледи пет фигури, твърде много напомнящи човешки.

Бяха размазани образи — като призраците, които съм виждала по снимки. Бавно телата им придобиваха форма сред дима и се издължаваха нагоре. Облаците пушек около тях се разсейваха, губеха плътност, а материята на мистериозните същества се проясняваше — сивкава и трепереща. Прозорците, които бяха леко откренати, безшумно се разтвориха широко. През тях обаче не нахлу течение, което да издуха призраците. Влезе само далечен, сякаш от друг свят звук от клавишите на пиано — забулена във воали от видения мелодия, от която сърцето ми щеше да забие като полудяло, ако си беше на мястото. Мелодията не можеше да се опише, защото не се състоеше от нотни петолиния и не следваше какъвто и да било ритъм; при все това звучеше с непоколебима красота и натискането на всеки отделен клавиш отекваше в главата ми, повтаряйки се десетократно. Фигурите затрептяха на фона на прозрачната музика, както движение разтреперва пламъка на свещите, от които фантомите се бяха материализирали. От телата им се отделиха ръце с груби прави очертания, а долната част се разцепи на крака без колена или ходила. Приятелите ми гледаха с разтворени от безмълвен страх усти как призрачните съдания бавно раздвижват ръце като току-що оживели марионетки. Те се привеждаха напред, накланяха глави на една страна, а сетне на другата. Движенията на ръцете им продължаваха да извайват от сгъстилата се сивкавосиня пара очертания — преминаваха през нея и изкарваха почти неразличими в полумрака кичури коса, ръба на носа, очертания на гърди. Скоро можех вече да различа в очертанията им два женски силуета и три мъжки, макар смътно да усещах, че тези очертания са илюзорни — нагаждане към материята на стаята на едно безпокойно, блуждаещо съществуване, което се вижда в действителност само със затворени очи.

Разбрах, че призрачното пиано, чийто звук нахлуваше през прозорците, беше дошло с петимата призовани. Тяхната крехка външност влияеше на мен и приятелите ми точно като стенанията на

клавишите — омайващо и приласкаващо. Владо, Светли и другите бяха настръхнали като уплашени котки, подпираха се плътно по стените и вратите на гардероба и бяха извили глави настрани, за да се отдалечат възможно най-далеч от привиденията. Когато обаче последните почнаха да се движат, да правят първи стъпки с крака, да се поклащат в такта на музиката, приятелите ми се промениха. Гостите ги приласкаваха с неразбираемо очарование, каквото притежават само създанията на мрака. Мъжките силуети се приближиха към Евги и Светли, а женските — към момчетата. Личеше си, че добре познават природата на жертвите си. Спряха пред тях, трепкащи като холограми, мълчаливи като мъртъвци. Обгърнаха с извиващи се ръце телата на приятелите ми и ги поведоха в ритъма на далечната танцова мелодия. А приятелите ми, те се отпуснаха в обятията на призраците и почнаха да следват стъпките им. Така приличаха на марионетки много повече отколкото коварните им гости, които се впуснаха в магията на танца и поведоха партньорите си из стаята.

Докато си спомня, че привиденията бяха пет на брой, беше вече късно. Петият се плъзна отнякъде към мен и очите му проблеснаха — безчувствено, но ужасяващо. Ръцете му се разтеглиха на къдрави струи дим и почнаха да се увиват около мен като здрави въжета. Не беше за вярване, но усетих, че се задушавам. Особено подобие на болка запали вътрешностите ми. Досега не бях срещала друг мъртвец, какво остава пък да ме беше нападал такъв. Затова не можех и да си представя, че сега — безплътна, само парче душа — можех да изпитам физическо страдание. Нещо повече — болката, която ми причинявах дращеците ръце на петия призован, беше сто пъти по-ужасна от онова, което помнех от живота си. Такава болка не се причиняваше от юмрук или зъби — тя беше само невидимо желание за нараняване, което се предаваше безмълвно като глуха прозявка от един на друг дух, а желанието да нараниш никога не може да бъде обхванато изцяло от физическото проявление.

Не знаех докъде се простират възможностите на оголената ми душа да се съпротивлява, какви умения съм придобила с отделянето от тялото си. Единственото ми свръхестествено постижение досега беше да минавам през стени, когато някоя врата е заключена. Но сега като че ли беше подходящият момент да пробвам какво мога. Представих си как се измъквам от хватката на петия и само стотни от секундата по-

късно тялото ми почна да се разтича между дългите му пръсти. Разделих се на няколко части и почнах да се съединявам отново около бледата бяла светлина, която означава душата ми.

Видях пред себе си Светли. Тя бавно потъваше в мъгливите обятия на едно от привиденията. Беше положила глава на рамото му и изглеждаше като напушена. Петите ѝ се бяха отделили от земята и пръстите на краката ѝ се суркаха, водени от привидението. Погледнах надясно — другите, също омаяни от партньорите си, следваха стъпките им.

В този миг петият пак се засили към мен. Знаех, че иска да ме задържи, за да могат първите четирима да се справят безнаказано с приятелите ми. Протегна ръце към главата си и изведнъж от тялото му взеха да излизат тънки като игли, като нишки на паяжина. Долепи се до мен и почна да си пробива път към светлината ми. „Върви си!“, чух съскащия му глас в ухото си, докато иглите ме пробождаха. „Не!“, извиках и стиснах очи. Тялото ми почна да трепери и се втечни — разплисках се на пода и се плъзнах под стъпалата на петия. Той издаде кратък вик на изненада и се свлече надолу. Личеше си обаче, че е по-уверен от мен в способностите си, защото мигновено се уви около самия себе си и заприлича на странна хартиена змия. А аз усетих как се изцеждам, отпадам и постепенно се връщам към така наречения си човешки облик. Вдигнах поглед към танцуващите и видях как призраците се доближават към изпълнението на хитрия си план. Те навеждаха глави към партньорите си и ги чакаха да отворят усти, за да успеят да измъкнат монетите под езиците им. И тогава моите приятели щяха да са напълно безсилни пред създанията на злото.

Знаех, че нямам друг избор. Може би петият целеше точно това. Сега той приближаваше бавно към мен и щеше да продължи битката, докогато е нужно.

Има неща, които ние, призраците, знаем, без да е ясно откъде. Едно от тях е, че не бива да оставяме светлината си без защита. Ако останем без светлина, навярно ще се скитаме безцелно из света до самия му край — без да можем да се преродим или поне да почиваме в мир. Знаех, че ако оставя светлината си и се опитам да спася останалите, петият призрак ще я обгърне и ще ме остави. Затова я пуснах да излезе вън от мен — все едно изплюх топче. Бледото сияние като светулка почна да се рее из въздуха, а петият на мига се върна към

обичайния си образ. Почна да преследва проблясващата светлина с ръце.

Имах чувството, че от мен е останало само отсъствие, бяло петно. Въпреки това залазих по пода към центъра на стаята, където бяха останали свещите и огледалата. Бях сигурна, че успея ли да повторя пентаграмата, привиденията ще останат безсилни. Но как? Протегнах ръка към камата, но тя бавно се изплъзна от ръката ми като от кубче желе. Опитах да взема запалката — за да запаля свещите. Отново без успех. Не можех да докосна нищо. Вдигнах уплашена поглед. До мен стоеше Борката. Привидението беше успяло да измъкне монетата от устата му и сега изведнъж бе почнало да изостря чертите си. Очите му светеха в червено. То обвини ръце около тялото на момчето и започна да го задушават. Обърнах поглед, за да видя останалите. Всички бяха загубили защитната сила на монетите и се бореха за живота си, отворили усти като риби на сухо. Какво да правя? Какво?

„Кръв“, помислих си. „Призраците могат да докоснат само кръв.“ Обърнах се назад, към разтворените прозорци. Пианото още се чуваше. На фона на погребалната му мелодия петият се опитваше да погълне малката бяла светулка — моята душа. Без нея никога нямаше да успея да се измъкна от този свят. Но не се оставих да ме обземе паника. Не аз бях важната сега. Огледах ритуалните предмети. Нещо проблесна, сякаш търсеше погледа ми. Счупеното огледало. Можех ли да го направя? Може би имаше друг начин... Погледнах към Борката — той беше превил колена и безуспешно, с последни сили се мъчеше да се откопчи от призрачната си партньорка. Тя щеше да погълне живота му, както петият — моята светлина. „Няма време“, помислих си и грабнах къс стъкло. Той се изплъзна от ръката ми, но успях да го запрата навреме. Острото стъкло се заби в крака на Борката. Приятелят ми се опита да изкрещи, но издаде само тихо стенание. Кръвта почна да капе от мястото, откъдето стърчеше парчето. Потопих пръсти в малката локва и зачертах бързо фигурата. „Дано да си заслужава“, казах си, докато влажните червени следи прокараха линии изпод ръката ми, „дано се получи!“

Свързах окръжността с последния ъгъл на звездата. Привиденията се откопчиха от приятелите ми. Почнаха да се гърчат. Едновременно издадоха един и същ звук — протяжно, издължено „и“

— както викаш ако те ритнат в стомаха. С това „ииии“ на уста те почнаха да се стопяват във въздуха и да стават на мрачен пушек.

Пианото внезапно спря да свири. Привиденията дращеца с нокти по пода и мебелите, но безуспешно — невидим водовъртеж ги изсмукваше към олтара на кървавата пентаграма. Докато изчезваха между страните ѝ, успях да съзря петия. Разтегнатата му, виеща гримаса за малко се отпусна в злорадо доволство. Сред тъмния дим успях да съзря във вътрешността му две проблясващи, плахи светлинки. По-ярката беше моята.

Ето че бях успяла, бях ги спасила от сигурна смърт. Но на най-жестоката възможна цена. Сега надали ме очакваше нещо различно от дълго, безцелно скитане по тази чужда земя, където за всяко живо същество бях невидима. Вярно — някои животни, особено кучетата и котките, усещаха присъствието ми, но за близките си бях само спомен и снимка. Щях да се влача след приятелите си като неспокойно кълбо пара и да си представям, че съм част от щастливите и тъжните им мигове. Което, помислих си с горчива усмивка, не беше чак толкова злочеста съдба. А и отгоре можеха да размислят, можеха да се смият над мен, задето се бях жертвала в името на някой друг — и да ме пуснат в царството си сред небесата. Поне така го описваха в книгите.

След като се преборих успешно с привиденията, приятелите ми се бяха свлекли на пода в безсъзнание. Сега почнаха да се съвземат. Пръв се надигна Владо, потърка челото си и за няколко секунди изглеждаше, че въобще не разбира къде се намира. Когато Евги се размърда и издаде някакъв нечленоразделен звук, Владо се осъзна и се спусна към нея. Повдигна главата ѝ и почна леко да я пляска по бузите.

— Евги — викна, — Евги, добре ли си?!

Евгения примигна с очи и, щом го видя, промърмори:

— Какво... какво стана?

— Мисля, че стана... Призовахме нещо, но не беше Руми, а нещо... ужасно.

— О, не — извика Светли, която тъкмо се беше подпряла на лакти и се мъчеше да се изправи. — Борис!

Борката лежеше неподвижен и със затворени очи. „О, не“, казах си пред вида на потъналия му във вада кръв крак, „дано да е добре!“ Светли се приближи по пода към него и почна да повтаря името му. Дръпна за ръба почервенелия чаршаф, който събори по пътя си свещи

и парчета стъкло, и скъса голямо парче от него. Докато издърпваше забития в прасеца му къс огледало, той изви глава нагоре и извика от болка. Изпуснах тежка въздишка на успокоение.

Докато увиваше плат около раната, Светли погледна с недоумение все още прясната пентаграма. Щяха да минат още няколко минути преди да се досети какво всъщност трябва да е станало. И още няколко години — преди тя и Борката да решат да се оженят.

Но в този миг никой не знаеше нищо. Четиримата стояха безмълвни и треперещи, докато се мъчеха да подредят събитията в правилната им последователност.

— Нещо... ужасно — повтори Владо, поклащайки невярващо глава.

Евги стана и се доближи до разтворените прозорци, за да вдъхне глътка свеж въздух. В стаята миришеше на застояло, на пушек и на нещо друго, което даже аз не можех да разпозная. Евги тъкмо щеше да попита кой е отворил прозорците, но погледът ѝ беше привлечен от друго, обърна се и извика:

— Ей, хора, елате да видите!

Другите се огледаха, помогнаха на Борката да се изправи и закретаха заедно до стената с прозорците. Вятърът едва осезаемо си играеше с пердето. Нощните лампи вече бяха угасени. А над отсрещните блокове, накъдето сочеше пръстът на Евгения, луната на тънка струя се стичаше към улицата — както тече масло.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.